

Korpset legger ned virksomheten

Sagene Hornmusikkforening – Kvinstown, Tofte 1936.

Men det var også alvorlige toner. Det var på ny krig i Europa. I prologen for jubileumsfesten ble det ønsket fred for Finnland og gitt et spark til Hitler. Krigen kom til Norge og Tofte året etter. Tyske vaktsovdater kom på bedriftene – spesielt for vakthold ved spritproduksjonen på Tofte Cellulose. Spriten kunne anvendes til rakettdrivstoff. Denne delen av fabrikkene ble sprengt til himmels senere. Korpset ville ikke spille for

Freden kom til Tofte mai 1945 med jubel og borgertog i gata. Korpset etablerte seg igjen. Dirigenten hadde imidlertid reist tilbake til Østfold. Starten ble derfor vanskelig. Men 17. mai det året ble en stor folkefest med korpset først i et jublende folketog. Mange husker nok *den* dagen.

Korpset tok tak i gammelt repertoar, friheten til å kunne reise fritt igjen gjorde at korpset igjen kunne låne bedriftens frakteskøyte "Steinnes" til turer rundt i Oslofjorden. Korpset spredde på nytt glade toner rundt fjorden etter 5 år i taushet, og spilte gjerne kjente norske nasjonalsanger.

Ny dirigent

For di dirigenten hadde reist hjem til Østfold, trengte korpset nå ny dirigent og en delegasjon oppsøkte den nye direktøren på Hurum fabrikk med ønske om hjelp. Direktøren kunne tilby fast jobb og hus til ny dirigent om korpset selv betalte husleie, lys og ved. Det var nok vanskelig med jobb på den tiden, for det kom mange svar.

Valget falt på Anker Asp Løsnæss. Han hadde tidligere tidligere vært profesjonell musiker og hadde skoler ing innen faget. Dette var et lykkekast for musikken. Korpset fikk nå profesjonell ledelse som selv arrangerte og skreddersydde musikken. Medlemmene fikk nå også notelære; dette var nytt, og hadde tidligere vært et problem. Trommeslageren spilte etter gehør og fingeranvisninger fra dirigenten. Amerikanske musikaler – med eget "korpssound" ble korpset kjennemerke.

Siden korpset nå betalte husleien for dirigenten, ble det større behov for økt kontingent og økonomisk innbringende aktiviteter. Korpset etablerte eget danseorkester og holdt konserter med god støtte av damegruppa. Dette bidro til mange kulturaktiviteter på Tofte til stor glede for befolkningen. Sagene Hornmusikkforening trakk mye publikum til sine arrangementer.

Det ble arrangert stevne i Asker, og en ny musikkrets ble etablert rundt Indre Oslofjord med navnet "Ekko".

I 1949 var det 40 årsjubileum for korpset. Jubileumskonserteren var som vanlig på Folkets Hus. Alf Prøysen ble invitert til å underholde i pausen med sine Drengestueviser. Etter en god betenkningstid takket han nei. I stedet kom det en ukjent skuespiller fra Chat Noir ved navn Arve Opsahl. Han gjorde lykke. Konserten og festen ble vellykket, men økonomien måtte svi, underskuddet ble på kr. 508.

Neste Ekkostevne ble et samarbeid mellom begge korps på Tofte. Sagenekorpset spilte igjen kjente Amerikanske musikalener, og på ny begeistret de publikum.

Nye uniformer

Korpset trengte nye uniformer. Det ble gitt lån fra Hurum Fabrikker med pant i instrumentene. Et solid økonomisk bidrag fra damegruppa og en god rabatt fra stedets trikotasje-forretning gjorde dette mulig. Korpset paraderte med sine nye brune uniformer 17. mai 1952.

Samme år ble det startet et nytt guttemusikkorps på Tofte, og noen år senere slapp de jentene til. Dette skulle få betydning for rekrutteringen til de voksne korpset senere. Som instruktører i skolekorpset bidro medlemmer av voksenkorpset.

Sagene Hornmusikkforening – Doktorsletta 17. mai 1952 i nye uniformer.

Det var stor aktivitet. Korpset avholdt julekonserter og spilte på juletreffester, fabrikkfester og på aldershjem. Grytidlig påskemorgen spilte korpset på forskjellige steder på Tofte. Det kunne være kaldt med frosne finger og lepper. Enkelte av korpsets venner løste dette ved at de tilførte korpset varm væske med sprit i slik at ventilene i hornene ikke skulle fryse.

Fru Skogen – vertinne på stedets hotell ”Skogens Hotell” – hadde også et varmt hjerte for korpset og serverte varm ertesuppe ved spesielle anledninger. T. Stubberud på Holmsbu hotell var ikke dårligere. Det ble også spilt i Holmsbu da korpset også rekrutterte fra den delen av Hurum. 17. maitogene i Holmsbu og Kana var lange og ikke for sveklinger. En huseier i Holmsbu pleide å feire 17. mai med et smell når korpset passerte hans eiendom. Han hang dynamittgubber i trærne ved veien som han smelte av når vi passerte. Var vi midt i en marsj når det smalt, ble det helt stille etter smellet. Trykkbølgen slo pusten ut av korpset for en lang stund.

Korpset startet med kulturkvelder for familien hvor de underholdt med lettere musikk. I tillegg var det kulturelle bidrag med sang og dikt fra lokalbefolkningen. Korpsets danseorkester underholdt, og det var pianospill av stedets kondisjonerte fruer.

Strengt krav fra dirigenten

De mange aktivitetene tok på korpset. Dirigenten stilte høye krav om disiplin og fast oppmøte på mandagene. Om dette ikke ble godtatt, ville han si opp sin kontrakt. Siden mange medlemmer jobbet skift på bedriftene, kunne dette være vanskelig for enkelte. Dirigenten fikk det som han ville, og i 1955 ble et nytt, forpliktende regelverk utarbeidet.

Samme år var det landstevne i Trondheim og til tross for vanskelig økonomi, reiste korpset. Da de kom tilbake var de fulle av historier fra turen.

Det hadde murret litt i korpset om de strenge korpseglene, det ble reist mistillitsforslag mot styret. Krisen gled heldigvis over.

Nytt banner

Et lyspunkt var at damegruppa i 1956 igjen hadde samlet inn penger til nytt banner. 40 år i vind og vær hadde tært på det gamle. Et annet lyspunkt for korpset var kanskje at en del av oss som hadde vært i skolemusikken, nå fikk komme på øvelsene og delta sammen med de voksne.

Imidlertid var dirigenten trett etter 8 år, og ville slutte. En tilflyttet trønder tok midlertidig over takstokken og hjalp oss videre.

Hurum Fabrikker fylte 50 år i 1957, og det var en selvfølge at korpset skulle underholde sin trofaste støttespiller på jubileumsdagen. Tofte Idrettslag åpnet samme år sin nye gressbane, og Sagene Hornmusikkforening var en naturlig deltaker også ved denne anledningen.

Etter et hvileår var Anker Løsnæss tilbake igjen med taktstokken. Han ga klar beskjed om dersom vi fremdeles var for udisiplinerte, ville han sluttet igjen. Mads, 1. trompetisten vår, vikarierte også i denne vanskelige tiden.